

WIESŁAW KACZKOWSKI

ur. 1950; Tomaszów Lubelski

Miejsce i czas wydarzeń	Lublin, PRL
Słowa kluczowe	Lublin, PRL, stan wojenny, Herody, reakcje społeczeństwa, przedstawienie

Odzew społeczny na przedstawienia

Ludzie wiedzieli, że to jest akcja polegająca na tym, że zbieramy pieniądze. Byli przygotowani, dawali spore pieniądze. Myśmy się z tego rozliczali, to wszystko było notowane, rejestrowane i przekazywane tam, gdzie potrzebne – główny cel to na adwokatów, na procesy sądowe, być może były jakieś darowizny na rzecz biednych. Ja te pieniądze trzymałem, przekazywałem, dostawałem potem pokwitowania, że tyle i tyle poszło tu i tu, ale jakimi drogami, jaki mecenas, na jaki proces – tego nie wiedziałem.

To były dla nas sytuacje wyjątkowe, ponieważ te wieczory, [kiedy] mieliśmy występ tylko w jednym miejscu, kończyły się zazwyczaj jakąś ucztą. Gospodarze zamawiali się z sąsiadami i przygotowywali gar bigosu i czegoś [innego] – takie karnawałowe spotkania [to były]. Nawet nie wiem, czyśmy czasem gdzieś nie tańczyli, jak to w karnawale. Było nam wtedy razem z widownią wesoło, bośmy w sposób jednoznaczny kpili sobie z władzy. Teksty naprawdę były ostre, jednoznaczne, tak wprost mówiliśmy do generała.

[Graliśmy] w różnych miejscach, we wszystkich dzielnicach. Jak byliśmy gdzieś na Starym Mieście u kogoś, ktoś [inny] powiedział: „Słuchajcie, będzie takie miejsce, ja mogę załatwić, to jest pewne mieszkanie”. No to mówimy: „Proszę bardzo, proszę się zorientować. Jeśli będzie taka potrzeba, to pójdziemy”. Byliśmy u różnych znanych lublinian – w domu mecenasa Przeciechowskiego, u doktor Zosi Zaorskiej – wtedy jacyś goście z Warszawy przyjechali, ktoś mi mówił, że na pewno był Paweł Śpiwak, dzisiejszy profesor, był, zdaje się, Jacek Żakowski. [Był] bardzo sympatyczny wieczór u sióstr zakonnych [w okolicach] ulicy Glinianej, gdzieś tam taki klasztor jest, duża sala, zrobiły taką piętrową widownię, ludzie siedzieli tak wysoko. Z dzisiejszej perspektywy oceniam, że to było wydarzenie, które zasługiwało na więcej niż wtedy nam się wydawało, że to było naprawdę ważne, bo to był ciężki czas, a myśmy dawali ludziom odrobinę otuchy. Ku pokrzepieniu zrobiliśmy przedstawienie, ku pokrzepieniu zbieraliśmy pieniądze. [Graliśmy przez] dwa sezony – jeden to 83/4, a

drugi 84/5.

Data i miejsce nagrania	2006-12-06, Lublin
Rozmawial/a	Wioletta Wejman
Redakcja	Piotr Krotofil
Prawa	Copyright © Ośrodek "Brama Grodzka - Teatr NN"